

РЕШЕНИЕ

№ 6324

гр. София, 02.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 06.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **644** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и следващи от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя В. А., чрез адв.А., срещу Ревизионен акт № Р-22221018002350-091-001 от 25.01.2019 г., в частта му, потвърден с Решение № 1370/04.09.2020г. на директор на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП С. в оспорената част на извършеното преобразуване на финансовия резултат по ЗКПО за 2014 и 2015г. и в частта по ЗДДС за данъчни периоди м.04.2014г.,от м.06.2014г. до м.01.2015г., м.03.2015г., от м.04 до м.12.2015г. и от м.02.2016г. до 06.2016 г., а също и в оспорената част на установените задължения за данък на чуждестранните юридически лица по чл.195 за периодите м. 04-м.06.2014,м.07.2014 до м.09.2014 и м.10.2014-м.12.2014г. В частта, касаеща установените резултати по ЗКПО, установени на основание чл.195 от ЗКПО за 2015г. и 2016г. РА е отменен с решението на Д ОДОП и не е предмет на разглеждане в настоящето производство.

Твърди се в жалбата, че РА е незаконосъобразен и съставен в нарушение на ЗКПО, ЗДДС и ДОПК. Конкретно са наведени доводи за допуснати в производството процесуални нарушения, поради необсъждането на представени в ревизионното производство и с възражението срещу ревизионния доклад доказателства, както и за неправилно прилагане на материалния закон във връзка с извършеното преобразуване на счетоводния финансов резултат в посока увеличение. Сочи се, че от страна на дружеството са представени доказателства за използването на автомобилите за служебни цели, които не са обсъдени от ревизиращите органи и в решението на

дирекция ОДОП. Иска се отмяната на РА в оспорената му част.

В съдебно заседание, жалбоподателят, чрез процесуалния си представител – адв.А., поддържа жалбата. Моли за отмяна на РА.

Ответникът по жалбата – Директора на Дирекция „ ОДОП” – [населено място], се представлява от процесуалния си представител - юриконсулт З., която оспорва жалбата и поддържа законосъобразност на РА. Претендира юриконсулско възнаграждение.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221018002350-020-001 от 20.04.2018 п, връчена по електронен път на 30.04.2018 г., издадена от В. В. В., е възложено извършването на ревизия на [фирма], за установяване на задълженията за корпоративен данък и данък върху доходите на чуждестранните юридически лица по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО / и за данък върху добавената стойност по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за данъчните периоди от 01.01.2014 г. до 31.12.2016 г. Със Заповеди за изменение на ЗВР №Р-22221018002350-020-002 от 24.07.2018 г. и №Р-22221018002350-020-003 от 30.08.2018 г., издадени от В. В. В. - началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-803/07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С., срокът за извършване на ревизията е продължен до 30.09.2018 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221018002350-092-001/2 8.12.2018 г., връчен на ревизираното лице на 28.12,2018 г. На основание чл. 117 ал. 5 от ДОПК ревизираното лице е подало възражение с вх. №53-00-92/10.01.2019 г. и са представени допълнителни доказателства Изложените аргументи срещу констатациите в РД са разгледани и са преценени като неоснователни.

Ревизията приключва с РА №Р-22221018002350-091 -001 /25.01.2019 г., издаден от В. В. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията и и А. В. Е. - ръководител на ревизията. РА е връчен на 30.01.2019 г. по електронен път.

С РА а установени следните задължения: данък върху доходите на чуждестранните юридически лица по чл. 195, ал. 1 във връзка с чл. 12, ал. 5, т. 2 от ЗКПО в размер на 26 268,24 лв. главница и 9 231,70 лв. лихви, начислен ДДС на основание чл. 82, ал. 2, т. 3 във връзка с чл. 117 от ЗДДС в размер на 50 606,92 лв. и отказано право на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС в размер на 1 980,00 лв., както и е преобразуван данъчният финансов резултат на дружеството на основание чл. 23, ал. 2, т. 1 от ЗКПО и чл. 26 т. 2 от ЗКПО, за 2014 г. от данъчна загуба в размер на 226 349,94 лв. на данъчна загуба в размер на 141 159,97 лв. и за 2015 г. от данъчна загуба в размер на 49 299,64 лв. на данъчна загуба в размер на 39399,64лв.

В хода на ревизионното производство органите по приходите са констатирани, че основна дейност на [фирма] през ревизирания период е изграждане на собствени недвижими имоти и продажбата им, както и отдаване под наем на парко-места.

За целите на ревизионното производство, органите по приходите са връчили на ревизираното лице Искане за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ с изх. №Р-22221018002350-040-001/25.04.2018 г., с което са изискали първични счетоводни, търговски и други документи, касаещи получените през

ревизираните периоди доставки и извършените преобразувания на финансовия резултат на дружеството по смисъла на ЗКПО. В отговор са представени документи на 08.05.2018 г. Извършен е преглед на воденото от ревизираното лице счетоводство, съставените счетоводни документи и регистри, като и на банковите документи за ревизирания период при проверка на място в офиса на дружеството, находящ се на адрес [населено място], [улица], ет. 3.

В резултат на извършения анализ и съпоставка на събраните в хода на ревизионното производство документи и данните от информационните масиви на НАП, органите по приходите са стигнали до следните изводи относно данъчното облагане на ревизираното лице:

По ЗКПО. КОРПОРАТИВЕН ДАНЪК

Установено е, че за 2014 г., ревизираното дружество е подало Годишна данъчна декларация с вх. №2210И0183194/03.02.2015 г. със счетоводен финансов резултат - счетоводна загуба в размер на 226 349,94 лв. и формиран данъчен финансов резултат - данъчна загуба - в размер на 226 349,94 лв., при което е деклариран дължим корпоративен данък - 0,00 лв.

През периода дружеството е отчело по сметка 602 „Разходи за външни услуги“ текущи разходи в размер на 85 189,97 лв. за наем на МПС / BMB5, шаси: WBSFV910X0DW95636 и per. №SHA~EG 999 и A. S8 4.0 TFSI quattro шаси: WAUZZZ4HEN016226 и per. №SHA-V 1101/

С РД и РА е установено, че отчетените текущи разходи за наем не са свързани с дейността на ревизираното лице, доколкото същото не е извършвало стопанска дейност с наетите МПС, нито дейности, за които да е необходимо ползването на въпросните автомобили за служебни цели.

Следователно, жалбоподателят неоснователно е намалил финансовия си резултат за 2014 г. със сумата на отчетените неправомерно разходи за наем в размер на 85 189,97 лв.

В случая са приложими правилата на чл. 26, т. 1 и чл. 23, ал. 2, т. 1 от ЗКПО, съгласно които не се признават за данъчни цели разходи, несвързани с дейността по смисъла на този закон и, когато разход не е признат за данъчни цели, с този разход се увеличава счетоводният финансов резултат в годината на счетоводното отчитане на разхода, и не се преобразуват счетоводните финансови резултати през следващите години. Предвид изложеното, на основание чл. 26, т. 1 от ЗКПО не следва да се признават за данъчни цели отчетените счетоводни разходи в размер на 85 189,97 лв. и с тях следва да се преобразува счетоводният финансов резултат в посока увеличение.

В резултат от извършеното с РА преобразуване на финансовия резултат за 2014 г. е определена данъчна загуба в размер на 141 159,97 лв. и корпоративен данък в размер на 0,00 лв.

За 2015 г. ревизираното лице е подало Годишна данъчна декларация за финансовата 2015 г., с вх. №2210И0266702/26.02.2016 г. със счетоводен финансов резултат - счетоводна загуба в размер на 190 276,86 лв. и формиран данъчен финансов резултат - данъчна загуба в размер на 49 299,64 лв., и деклариран корпоративен данък - 0,00 лв.

На основание чл. 26, т. 1 от ЗКПО дружеството е преобразувало финансовия си резултат в посока увеличение с отчетените текущи разходи за наем на посочените по-горе МПС / В. М5, шаси: WBSFV910X0DW95636 и per. №SHA-EG 999 и A. S8 4.0 TFSI quattro шаси: WAUZZZ4HEN016226 и per. №SHA-V 1101/ в размер на 140 977,22 лв.

През периода дружеството е отразило разходи в размер на 9 900,00 лв. по фактура №[ЕГН]/21.04.2015 г. с ДО - 9 900,00 лв. и ДДС - 1 980,00 лв., издадена от [фирма] с предмет - наем на терен за спортни мероприятия на плаж Св. В. - запад, [община]. С обжалвания РА е прието, че за целите на ревизията ревизираното лице не е доказало реалното извършване на доставка по посочената фактура, с което е нарушен принципът на документална обосновааност по чл. 4, ал. 3 от Закона за счетоводството (ЗСч). Посочено е, че недоказана реална доставка, макар и документално оформена в счетоводството, не поражда права за данъчно задълженото лице, както по отношение на косвените, така и по отношение на преките данъци. От горното следва, че от ревизираното дружество са отчетени разходи в размер на 9 900,00 лв. във връзка с горечитираната фактура, които не отразяват вярно извършването на стопанските операции и са налице основанията по чл. 26 т. 2 от ЗКПО във връзка с чл. 10 ал. 1 от ЗКПО, същите да не бъдат признати за данъчни цели като документално необосновани разходи.

На основание разпоредбите на чл. 26, т. 2 и чл. 23, ал. 2, т. 1 от ЗКПО, е извършено преобразуване на финансовия резултат на ревизираното лице за 2015 г. в посока увеличение със сумата от 9 900,00 лв., при което е установен данъчен финансов резултат за периода - данъчна загуба в размер на 39 399, 64 лв. и дължим корпоративен данък 0.00 лв.

По отношение на данък върху доходите на чуждестранни юридически лица:

С обжалвания РА е прието, че доходите, изплатени от ревизираното лице [фирма] в полза на наемодателя „Е. Е.К. ИН Е. А N.“ VIN DE210201519 по договорите за наем на МПС / В. М5, шаси: WBSFV910X0DW95636, per. № SHA-EG 999 и А. S8 4.0 TFSI quattro шаси: WAUZZZ4HEN016226, per. №SHA-V 1101 в периода от 01.01.2014 г. до 31.03.2017 г.,

следва да се квалифицират като доходи от източник в страната по смисъла на чл. 12, ал. 5, т. 2 от ЗКПО, а именно доходи от наем на движимо имущество, начислени от местно юридическо лице в полза на чуждестранно юридическо лице.

Съгласно изискванията на чл. 195, ал. 1 от ЗКПО, доходите от източник в страната, посочени в чл. 12, ал. 2, 3, 5 и 8 от същия закон, на чуждестранни юридически лица, когато не са реализирани чрез място на стопанска дейност в страната, подлежат на облагане с данък при източника, който е окончателен“. Предвид горното и на основание чл. 200, ал. 2 във връзка с чл. 201, ал. 1 от ЗКПО, въз основа на съответните фактури, издадени от „Е. Е.К. ИН Е. N.“ за получения наем, е определен окончателен данък по чл. 195, ал. 1 от ЗКПО в размер на: за 2014 г. - главница 7 640,25 лв. и 3 331,88 лв. лихви, за 2015 г. - 12 926,56 лв. главница и 4 441,07 лв. лихви, за 2016 г. - 5 701,43 лв. главница и 1 458,75 лв. лихви.

По Закона за данъка върху добавената стойност.

В хода на ревизията е установено, че ревизираното лице [фирма] е получател на услуги /наем на леки автомобили/ от германското дружество „Е. Е.К. ИН Е. N.“ VIN DE210201519, по договор от 02.04.2014 г. за наем на В. М5, шаси: WBSFV910X0DW95636 и per. № SHA-EG 999 и по договор от 16.06.2014 г. за наем на А. S8 4.0 TFSI quattro шаси: WAUZZZ4HEN016226 и per. №SHA-V 1101.

При извършена проверка в информационната система на Н. е установено, че за периода от 01.01.2014 г. до 31.03.2017 г. германското дружество е декларирало доставки на услуги към [фирма] в размер на 255 300,35 лв., а ревизираното дружество не е отразило получени услуги от „Е. Е.К. ИН Е. N.“ VIN DE210201519.

Съгласно констатациите в обжалвания РА, ревизираното лице не е изпълнило задължението си по чл. 82, ал. 2, т. 3 във връзка с чл. 117 от ЗДДС за начисляване на ДДС за получените доставки - наем на МПС от „Е. Е.К. ИНН Е. Н.“ чрез издаване на протоколи и включването им в дневника за продажбите, а е отразило само в дневниците за покупки съответните инвойс фактури, издадени от наемодателя като доставки без право на данъчен кредит, тъй като въпросните автомобили не се ползват за дейността на дружеството.

Въз основа на горното и на основание чл. 82, ал. 2, т. 3 във връзка с чл. 117 от ЗДДС, с РА е прието, че регистрираното лице [фирма] е длъжно да начисли ДДС върху получените доставки от „Е. Е.К. ИНН Е. Н.“ за наем на МПС, като включи размера на данъка при определяне на резултата за съответните данъчни периоди в СД по чл. 125 от ЗДДС.

С обжалвания РА не е признато правото на приспадане на данъчен кредит по фактура № [ЕГН]/21.04.2015 г. с ДО - 9 900,00 лв. и ДДС - 1 980,00 лв., издадена от [фирма] с ЕИК [ЕГН], с предмет на сделката — наем на терен за спортни мероприятия на плаж Св. В. - запад, [община].

В тази връзка от ревизиращия екип са изложени следните констатации:

Посочено е, че дневника за покупки за м. 04.2015 г. дружеството е включило, освен спорната фактура, следните фактури и кредитни известия, издадени от [фирма]:

фактура № [ЕГН]/22.04.2015 г. с ДО - 5 100,00 лв. и ДДС - 1 020,00 лв. с предмет на сделката - наем и ДКИ №000000001 1/31.08.2015 г. с ДО-5 100,00 лв. и ДДС 1 020,00 лв. с предмет на сделката - към фактура № [ЕГН]/22.04.2015 г.

фактура № [ЕГН]/27.04.2015 г. с ДО - 5 285,00 лв. и ДДС - 1 057,00 лв. с предмет на сделката— наем и ДКИ № [ЕГН]/23.07.2015 г. с ДО - 5 285,00 лв. и ДДС 1 057,00 лв. с предмет на сделката - към фактура № [ЕГН]/27.04.2015 г. и

фактура № [ЕГН]/29.04.2015 г. с ДО - 1 215,00 лв. и ДДС - 243,00 лв. с предмет на сделката-наем и ДКИ № [ЕГН]/23.07.2015 г. с ДО— 1 215,00 лв. и ДДС 243,00 лв. с предмет на сделката- към фактура № [ЕГН]/29.04.2015 г.

Основание за издаването на кредитните известия за сторниране на съответните фактури е неосъществяване на сделката между [фирма] и [фирма].

Съгласно констатациите в РА, фактура № [ЕГН]/21.04.2015 г. е с ДО - 9 900,00 лв. и ДДС - 1 980,00 лв., не е сторнирана и по същата е упражнено правото на приспадане на данъчен кредит от [фирма].

На базата на гореизложеното, ревизиращият екип е направил извода, че липсват доказателства за извършена доставка от [фирма] към [фирма] по фактура № [ЕГН]/21.04.2015 г., поради което на основание чл. 68, ал. 1, т. 1, чл. 69, ал. 1, т. 1 и чл. 70, ал. 5 във връзка с чл. 9 от ЗДДС на [фирма] се отказва правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 1 980,00 лв. по фактура № [ЕГН]/21.04.2015 г., издадена от [фирма].

Настоящият състав намира, че е сезиран с редовна и допустима жалба, след изчерпване на допустимия административен ред на обжалване, поради което и същата следва да се разгледа по същество:

В рамките на производството от страна на жалбоподателя не бяха ангажирани нови доказателства. В последното съдебно заседание са приети за неуспорени от страните и ненуждаещи се от доказване следните факти: У. стар О. е получател на услуги по наем на леки автомобили от Е. по договор от 02.04.2014 за наем на л.а. Б. М5 и по договор от 16.06.2014 за наем на л.а. А. . Срокът на действие на тези договори е

повече от 30 дни и от наемодателят са издадени инвойс фактури. Не се оспорва, че за периода 01.01.2014г. -31.03.2017г. Е. е декларирало доставки на услуги към У. Стар О. в размер на 255300,35лв., а ревизираното дружество не е отразило получени услуги от германското дружество. Фактурираните разходи за наем на МПС не са били включени от ревизираното лице във формирането на финансовия резултат за 2014г., но са участвали при преобразуването на финансовия резултат за 2015г. и 2016г. Ответникът не оспорва, че въпросните автомобили не са били използвани от ревизираното лице във връзка с осъществяваната от него стопанска дейност. Не се оспорва и факта, че съгласно решение № 6418/29.05.2020г на ВАС VIII отд. по адм. дело № 13981/19 г. липсва постоянен обект в България по смисъла на Директива 2006/112 от който Е. да извършва независима икономическа дейност през периода.

Въз основа на събраните в производството писмени доказателства съдът намира и приема за установено следното:

Неоснователни са и възраженията за нищожност на РА, поради липса на подпис от страна на неговите издатели. РА е издаден под формата на електронен документ и е подписан с електронни подписи от издателите му. Съдът счита, че представените от ответника доказателства са достатъчни да обосноват извод, че същият е валидно подписан като електронен документ. Видно от съдържащите се в делото справки – извлечения от информационната система, лицата, подписали РА с електронен подпис, са притежавали сертификат, издаден от В-Т. О. СА QES, с валидност за периода на подписване на документа.

В частта на ДДС.

Няма спор, че дружеството притежава данъчни фактури, отговарящи на изискванията на чл. 114 от ЗДДС, и не е издало протоколи в съответствие с разпоредбата на чл. 117 от ЗДДС, тъй като безспорно е установено, че процесните наети автомобили са с срок на договорите над 30 дни и не са използвани за стопанските цели на дружеството и неговата икономическа дейност, а за лични нужди, поради което и за него не е налице право на приспадане на данъчен кредит, поради неизпълнение на изискванията на чл. 69, ал. 1 от ЗДДС. С чл. 69, ал. 1 законодателят е въвел изискването за правото на приспадане на данъчен кредит, че е налице, когато стоките и услугите се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки. Приемайки за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че съгласно решение № 6418/29.05.2020г на ВАС VIII отд. по адм. дело № 13981/19г. липсва постоянен обект в България по смисъла на Директива 2006/112, от който Е. да извършва независима икономическа дейност през периода, то следва и извода, че спрямо осъществяваните доставки приложимият закон е чл.21 ал.3 вр. ал.1 от ЗДДС и въпросните доставки са с място на изпълнение на територията на Германия, където доставчика Е. е установен и осъществява икономическа дейност - чл.21 ал.3 вр. ал.1 от ЗДДС, поради което и на основание чл.21 ал.1 от ЗДДС данъкът е изискуем от доставчика по договорите, а не от получателя. Съгласно тази разпоредба когато

доставчикът е данъчно задължено лице, което не е установено на територията на страната и няма постоянен обект на територията на страната, то доставката е с място на изпълнение на територията на страната, в която доставчикът е установен и е облагаема, но данъкът е изискуем от доставчика на услугата, а не от получателя. Това тълкуване се налага, поради приетото за безспорно между страните обстоятелство, че наетите автомобили се използват за лични нужди, а не за осъществяване на стопанската дейност на жалбоподателя. На още по-силно основание в решение № 6418/29.05.2020г по адм.дело № 13981/19 г. ВАС ясно посочва, че е безспорно, че всички приходи от наемането на процесните автомобили са декларирани в Германия и върху тях е определен данък. Ето защо в тази си част РА е незаконосъобразен и следва да се отмени.

По отношение на отказаното право на данъчен кредит по в размер на 9 900,00 лв. по фактура № [ЕГН]/21.04.2015 г., издадена от [фирма], с предмет - наем на терен за спортни мероприятия на плаж Св. В. - запад, [община], обжалваният РА е законосъобразен и следва да се потвърди.

В хода на ревизионното производство жалбоподателят, който следва да е получил резултата от извършената услуга и да го е използвал за извършването на последващи облагаеми доставки в рамките на стопанската си дейност, не е ангажирал никакви доказателства относно реалното осъществяване на фактурираната услуга, включително, че доставката е извършена на основание облигационен договор или с намерение такъв да се сключи. Липсват доказателства за извършено плащане по доставката. От факта, че по отношение на всички останали фактури с идентичен предмет, издадени от „Д. Б.“ О., непосредствено след процесната фактура, са издадени кредитни известия за целите суми по фактурите може да се направи извод, че доставка с предмет наем на терен за спортно мероприятие въобще не е извършвана, поради което получателят няма как да не знае, че използва фактура за неправомерно приспадане на данъчен кредит, по която липсва доставка, поради което и правилно му е отказано право на данъчен кредит по тази доставка.

В частта по ЗКПО

Няма спор, че в частта, касаеща определяне на данък за чуждестранните юридически лица по чл.195 от ЗКПО РА е отменен за 2015г. и 2016г. от Д ОДОП, а за 2014г. е потвърден, с позоваване на разпоредбата на чл.195 ал.1 ЗКПО вр. чл.12 ал.2,ал.3,ал.5 и 8, а именно,че чуждестранни юридически лица,които са не реализирали доходи чрез място на стопанска дейност в страната, подлежат на облагане с данък при източника. Доколкото безспорно е между страните, че немският търговец

не е притежавал постоянен обект на територията на страната, чрез който да осъществява своята дейност, а сумите по наемните договори са преведени по сметката му в Германия, то е налице трансграничност на случая, налагаща приложение на СИДДО между България и Германия и удържане на данък при източника. В случая приложим се явява чл.12 ал.5 т.2 от ЗКПО и с оглед трансграничния характер на случая данък при източника се дължи в Германия, съгласно чл.20 ал.1 от СИДДО между Германия и България. А именно - за доходи на местно лице, независимо къде възникват, които не са изрично посочени в предходните членове на спогодбата, се облагат с данък само в тази държава. Доходите от наем на леки автомобили, изплатени от местно на България лице, в полза на дружество, местно за данъчни цели на Германия, тъй като не са изрично посочени в Спогодбата, се облагат само в Германия, като елемент от дохода на дружеството, местно за данъчни цели в Германия. Удържането на данък при източника по реда на чл.195 от ЗКПО би противоречало на принципа за избягване на двойно данъчно облагане. Очевидно е според настоящия състав, че доходите от наем не следва да се приравнят на авторски и лицензионни възнаграждения, доколкото последните имат ясна цел и приложно поле, различно от наема. Поради това, досежно доходите от наем и определянето на данък при източника за чуждестранното юридическо лице за 2014г. РА е незаконосъобразен и следва да се отмени.

В частта на преобразуването на финансовия резултат за 2014г. със сумата от 85 189,97лв., както и в частта касаеща доставката от Д. бийч О. за 2015г. в размер на 9900 лв., РА е законосъобразен и следва да се отхвърли жалбата срещу него. Мотив в тази насока е ясното посочване от страна на оспорващия, че въпросните леки автомобили, предмет на договора за наем, не са били използвани за стопанската дейност на дружеството, тъй като не са разходи, свързани с дейността.

С оглед изхода на спора и липсата на искане за разноси от страна на жалбоподателя, такива не се присъждат.

На ответника по спора ще следва да се присъдят разноси за отхвърлената част от жалбата, а именно в размер на 1082,57 лв.

Въз основа на изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя В. А., Ревизионен акт № Р-22221018002350-091-001 от 25.01.2019 г., в частта му, потвърден с Решение № 1370/04.09.2020г. на

директор на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП С., в частта по ЗДДС за данъчни периоди м.04.2014г., от м.06.2014 г. до м.01.2015г., м.03.2015г., от м.04 до м.12.2015г. и от м.02.2016г. до 06.2016 г., а също и в оспорената част на установените задължения за данък на чуждестранните юридически лица по чл.195 от ЗКПО за периодите м. 04-м.06.2014,м.07.2014 до м.09.2014 и м.10.2014-м.12.2014г.

ОТХВЪРЛЯ жалбата срещу Ревизионен акт № Р-22221018002350-091-001 от 25.01.2019 г., в частта му, потвърден с Решение № 1370/04.09.2020г. на директор на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП С., относно отказаното право на данъчен кредит по фактура №[ЕГН]/21.04.2015 г., издадена от [фирма] с предмет - наем на терен за спортни мероприятия на плаж Св. В. - запад, [община] в размер на 9900лв., както и в оспорената част на извършеното преобразуване на финансовия резултат по ЗКПО за 2014 г. и 2015г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя В. А. да заплати на Д ОДОП - НАП сумата от 1 082,57 лв. разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

Съдия: